סד"ל בשלמא מעיקרא. בעינן תמימין משום דלא ידענא אי האי מיקבע לשם אבל הכא כיון דאינבר שם לא לקי, קמ"ל: אמר מר משום רבי יוסי ברבי יהודה אמר אף על קבלת הדם מאי טעמא? דכתיב "ומעוך וכתות וגו' לא תקריבו" זו ז קבלת הדם, וריקה נפקא ליה "מעל המזבח" ולרבנן נמי תיפוק לה דו וריקה מן "על המזבח" הבי נמי, ואלא "לא תקריבו" במעוך למאי אתא ט? מפקינן לבמת יחיד, ולרבי יוסי ברבי יהודה האי מיבעי ליה לבמת יחיד? אין הכי נמי אלא תקריבו דקבלה מנא ליה? אמר בן נכר לא תקריבו" זו קבלת הדם ורבנן אצטריך ס"ד אמינא הואיל ובני נח אין מצווין אלא על מחוסר אבר בבמה דלדון מ דלמא אגן נמי נקביל מינהון קא משמע לן "מכל אלה" דלא מקבלינן. מתקיף לה (ר"ל) שמא לא שנינו אלא בתם שנעשה בעל מום מ דעבר דאי בעל מום מעיקרא דיקלא בעלמא הוא? אמר ליה רבי חייא בר יוסף שרוע וקלוס כתיב בפרשה, הדני בעלי מומין מעיקרא נינהו! אמר ליה שמא לא שנינו אלא בחמורה דתנן חמור בחמורה מ מבוכה שכן קדושה חלה עליה על בעל מום קבוע אמר ליה רבי יוחנן לא שמיע לך הא דאמר ר' יאני מ בחבורה נמנו וגמרו "המקדיש בעל מום לגבי מזבח עובר משום חמשה שמות" ואי בחמורה נמי ששה הוויין. דאיכא נמי "לא" דתמורה, אלא מאי בבעל מום מעיקרא אמאי מ לקי דיקלא בעלמא הוא אמר ליה דיקלא לא זילא מילתא מן עצים הוא, בעל מום מעיקרא זילא מילתא כיון דשביק תמים ואקדיש בעלי ממין מחייב מ לישנא אחרינא אל אפילו הכי בזיא מילתא דיקל ליכא במינו, לא לקי, לאפוקי בעל מום כיון דאיכא במינו לקי: אמר רבא השתא דאמר טעמא דבעל מום דלקי משום מ דבזיא מילתייהו אפילו לבקדיש ליה לדמי נסכים נמי לקי מ תניא כוותיה דרבא

ומיד כן נכר לא תקריבו אם אלה. וא"ת למה לי אם אם לרבות כמי נח שנדרין נדרים ונדבות כיסמלא (חולין דף יג:) תיפוק ליה מהאי קרא דמדקאמר לא תקריבו אם אלה משמע אלה מקריב המימים אבל אחרים אבל אחרים לא אחרים מקריב אבל אחרים לא מיבעיא מיד בן נכר למה לי תיפוק ליה מאם אם דהא אלעזר לא שנא במזבח דידן דהכא לא שנא במזבח דידהו ולא שנא במזבח דידן (לא תמרינן) אלא אם אם למה לי (ג) "ומיהן רבינו שמשון בר אברהם דאלעזר רבינו שמשון בר אברהם דאלעזר ולהך פלגתא דרבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא ג) בפרק ואלו מגמות (מגמות עג:) מה תלמוד לומר לעולה פרט לנזירות "רבי עקיבא אמר עולה אין לי אלא עולה ולא שאר קרבנות: אלא כתם ונעשה בעל מום. דאיכא למימר הואיל מעיקרא תם הוה כבר אע"פ שנפל בו מום תקריבנו ואקריבנו וכיון ד) "דלהקרבה מליט [למימר] דאסוקי אדעתיה דאקדשיכו "ליקי אבל בבעל מום מעיקרא ממש אמו דיקלא בעלמא הוא ואיכא למימר דלא אסיק אדעתיה דחזי לאקרבה לשון רש"י וקשה להר"ל מר הכי מליט למימר דלא אסיק אדעתיה לאקרובי והלא הכרו בו לא תקריבו אם אלה לא תקריבו לה' תרומה ואם זה לבמה שינה הכתוב בלבד ואין זה שאין מכוון בעצמו לא הוה לי לשנות אלא בעל הדברים כל כך. ודבר המעלילי ל"ל ו) הדם ולת"ק חמר בו' חשאר נמתק: ז) ע הוא קבלת הדם בו' מעל המזבח ולת"ק חמר לא תקריבו מיבעיא ליה לריקת הדם וחיישק ליה מעל המזבח אין הכי נמי: ח) אתא מיבעי ליה לבמת יחיד בו' יחודה הוא מבעי ליה בו' אלא לא תקריבו דקבלה מנא ליה נפקא ליה מדר בן נכר מ"מ קבלת הדם ת"ק ושאר לא תקריבו לבמת הדם ת"ק ושאר אינשי אחרים בו' אמר לא תקריבו לה' ריקת הדם ת"ק ושאר לא תקריבו לבמת הדם ת"ק ושאר לא תקריבו לבמת הדם ת"ק ושאר לא תקריבו לבמ